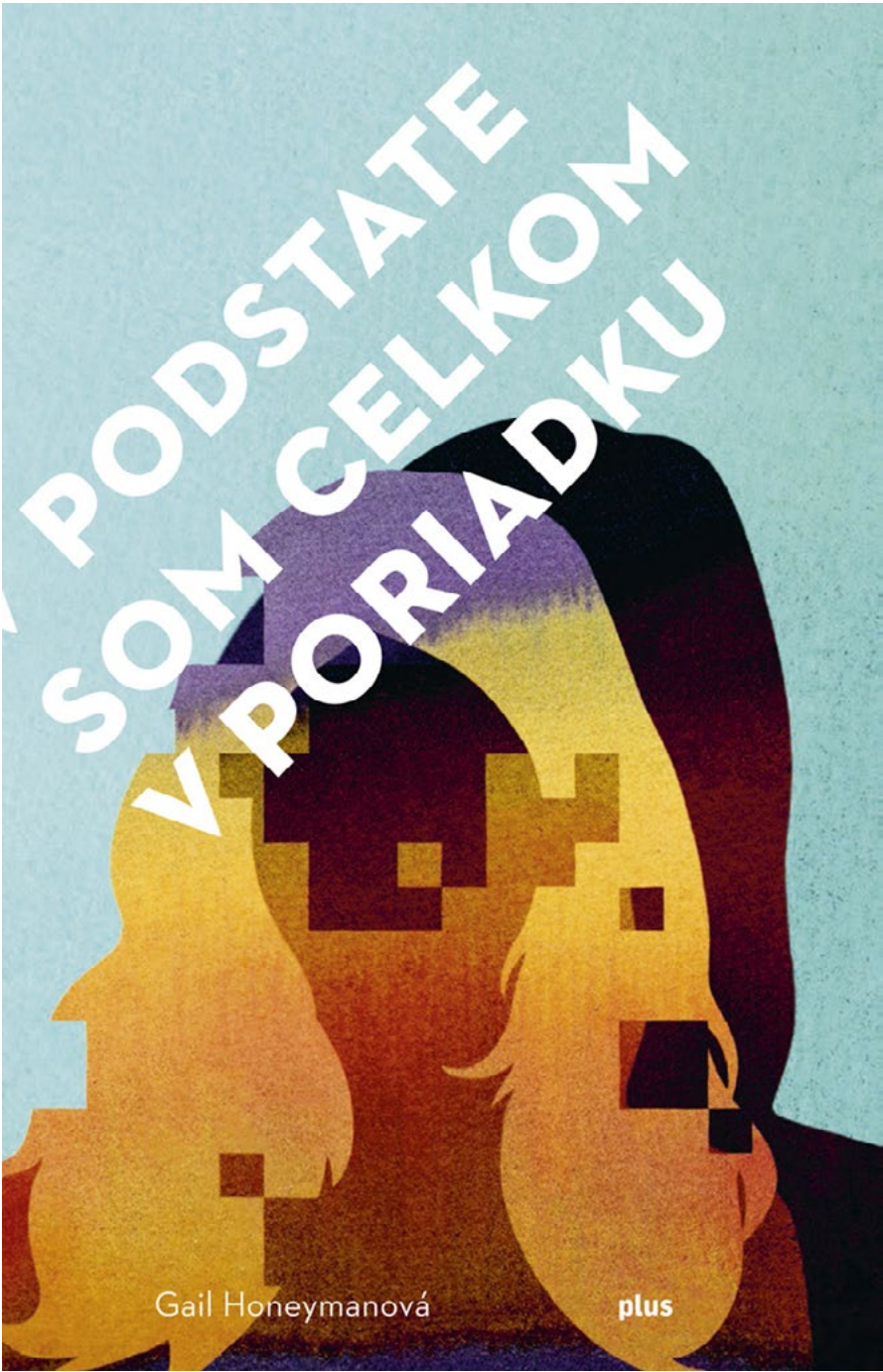

PODSTATE SOM CELKOM V PORIADKU

An abstract, stylized portrait of a woman's head and shoulders. The face is composed of various shades of yellow, orange, and brown, with a prominent pixelated or mosaic-like texture. The hair is dark and voluminous, framing the face. The background is a solid, muted teal color. The title text is overlaid on the upper left portion of the image.

Gail Honeymanová

plus

V podstate som celkom v poriadku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Gail Honeymanová
V podstate som celkom v poriadku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

V PODSTATE SOM CELKOM V PORIADKU

Gail Honeymanová

plus

Obsah

Dobré časy 9

Zlé časy 241

Lepšie časy 349

Mojej rodine

„... charakteristický znak samoty je neodolateľná túžba svoje pôsobenie čo najrýchlejšie ukončiť; a to nie je možné dosiahnuť silou vôle ani častejším vychádzaním, jedine vytvorením intímnych spojení. Býva to však oveľa ťažšie, než sa na prvý pohľad môže zdať, predovšetkým u ľudí, ktorých samota pochádza zo straty, vyhostenia alebo predsudkov, ktorí majú dôvod báť sa a nedôverovať, no zároveň prahnú po spoločnosti iných.“

„... čím je človek osamelejší, tým horšie pláva v spoločenských vodách. Samota ho obrastá ako pleseň alebo srst', ako brnenie, ktoré zamedzuje kontakt bez ohľadu na to, ako veľmi si ho dotyčná osoba praje. Samota silnie, rozpína sa a požiera svojho nositeľa. Ak sa už raz zakliesni, je veľmi ťažké sa jej zbaviť.“

Olivia Laingová, Osamelé mesto

Dobré časy

1

Keď sa ma rôzni ľudia, napríklad taxikári či zubní hygienici, opýtajú, čo robím, odpoviem jednoducho: „Pracujem v administratíve.“ Ale nikto sa ma za celých deväť rokov nespýtal, čo presne robím alebo pre koho pracujem. Nedokážem posúdiť, či tak dokonale spĺňam predstavy o vzhľade administratívnej pracovníčky, alebo sa ľuďom pri slovách *práca v administratíve* samočinne doplní celkový obraz – pani obsluhujúca kopírku, pán ťukajúci do klávesnice. Nestážujem sa. Som šťastná, že s nimi nemusím rozoberať vzrušujúce tajomstvá debetných účtov. Keď sa ma po nástupe niekto opýtal, kde pracujem, odpovedala som: „V grafickom štúdiu.“ Lenže problém bol v tom, že dotýčny ma v mysli ihneď zaradil do skupiny umelecky nadaných. Neskôr ma začali rozčuľovať nechápavé výrazy ľudí, ktoré sa im na tvárach objavili vo chvíli, keď som spresnila, že vykonávam pomocnú administratívnu činnosť a nepoužívam elegantné perá ani drahý softvér.

Už mi ťahá na tridsať a vo firme pracujem od svojich dvadsaťjeden rokov. Bob, majiteľ štúdia, ma prijal krátko po otvorení. Domnievam sa, že sa nado mnou zľutoval. Na pohovor som prišla s diplomom z klasickej literatúry, praxou, ktorá nestála ani za zmienku, monoklom, párom chýbajúcich zubov a zlomenou rukou. Bob už možno vtedy vycítil, že sa nebudem usilovať

o viac než zle platené miesto v kancelárii, že spokojne pretrvám vo firme naveky a tým mu ušetrím nepríjemnosti s hľadaním náhrady. Možno takisto odhadol, že si nebudem nárokovať voľno na svadobnú cestu a nepožiadam o materskú dovolenku. Mohlo to byť akokoľvek.

Firma nepochybne funguje na systéme dvoch úrovní. Kreatívci sú filmové hviezdy, ostatní hráme vedľajšie úlohy. Už na prvý pohľad je zrejmé, kto patrí do ktorej kategórie. Úprimne povedané, jedným z dôvodov je výška mzdy. Pomocná administratíva pracuje za almužnu, takže si nemôžeme dovoliť trendové účesy, elegantné okuliare ani najnovšie módné výstrelky. Oblečenie, hudba, doplnky – hoci sa dizajnéri zúfalo snažia, aby ich ostatní považovali za voľnomyšlienkarov s jedinečnými nápadmi, všetci ako cez kopirák dodržiavajú jednu prísnu rovnošatu. Grafický dizajn ma nezaujíma. Som účtovníčka. Mohla by som vystavovať faktúry vskutku za čokoľvek: zbrane, Rohypnol, kokosy.

Pondelok až piatok začínam o 8.30. Obed mi zaberie hodinu. Z domu som si nosievala vlastnoručne pripravené sendviče, lenže potraviny sa mi doma zvyčajne pokazili ešte skôr, než som ich spotrebovala, takže teraz si kupujem obed na hlavnej ulici. Týždeň príjemne zakončujem piatkovou návštevou obchodu Marks and Spencer. Cez obed sedím v zasadačke, jem sendvič, stránku po stránke čítam noviny a potom sa pustím do krížoviek. *Daily Telegraph* nijako zvlášť neobľubujem, ale kupujem si ho, lebo sú v ňom najlepšie krížovky. S nikým sa nerozprávam. Kým dojem obedové menu, prečítam noviny a vyplním obe krížovky, hodi nová prestávka takmer uplynie. Vrátim sa k stolu a pracujem do 17.30. Polhodinu cestujem autobusom domov.

Pripravím si večeru a zjem ju, počúvajúc rozhlasovú telenovelu *Archerovci*. Väčšinou mám cestoviny s pestom a šalát – jedna panvica a jeden tanier. Moje detstvo bolo poznačené nejedným kulinárskym protikladom. V rovnaký týždeň som jedla čerstvé, ručne ulovené hrebenatky aj tresku prihriatu v mikrovlnke. Po hlbokej úvahe nad politickými a sociologickými stránkami stolovania som zistila, že som k jedlu úplne ľahostajná. Uprednostňujem lacné, rýchlo a jednoducho obstarateľné a pripraviteľné krmivo poskytujúce nevyhnutné živiny na prežitie.

Po sprche si prečítam knihu a pozriem televíznu reláciu, ale iba v prípade, že ju *Telegraph* na ten deň odporučil. Skoro každú, vlastne každú stredu večer pätnásť minút telefonujem s mamou. Spať chodím okolo desiatej. Ešte si polhodinu čítam a potom zhasnem svetlo.

V piatok nechodím autobusom z práce priamo domov. Namiesto toho sa zastavím v Tesco Metro na rohu ulice neďaleko kancelárie a kúpim si pizzu margeritu, chianti a dve veľké fľaše Glen vodky. Po príchode domov zjem pizzu a vypijem pohár vína. Neskôr si dám ešte trochu vodky. V piatky toho veľa nepotrebujem, len pár veľkorysých dúškov. Väčšinou sa prebudím na gauči o tretej ráno a pregúľam sa do postele. Zvyšnú vodku vypijem počas víkendu. Rozdelím si ju tak, aby som nebola ani opitá, ani triezva. Pondelok prichádza pomaly.

Telefón mi nezvoní často, preto vyskočím vždy, keď ho začujem, ale obvykle sa ohlási len operátor, ktorý chce zistiť, či som dodatkové úrazové poistenie neuzatvorila pod nátlakom. Zašepkám: „Viem, kde bývate,“ a veľmi, veľmi jemne zložím slúchadlo. Okrem údržbárov nebol tento rok v mojom byte nikto. Dobrovoľné pozvanie prekročiť prah môjho príbytku dostali len

tí ľudia, ktorí prišli s úmyslom merať. Myslíte, že to nemôže byť pravda, však? Ale je to tak. Existujem, či nie? Niekedy mám pocit, že tu nie som. Že som výplod vlastnej fantázie. Sú dni, keď sa cítim ledva spojená so zemou, akoby nite, ktoré ma pridrdžiavajú na tejto planéte, boli neznesiteľne krehké ako práškový cukor. Silný závan vetra ma rozkýve a ja odletím ako semienko púpavy.

Nite sa od pondelka do piatka nepatrne utahujú. V kancelárii telefonujem o splátkových kalendároch, posielam e-maily so zmluvami a cenovými ponukami. Kolega a kolegyně – Janey, Loretta, Bernadette a Billy – si všimnú, ak neprídem a neohlásim práceneschopnosť. Po niekoľkých dňoch – vždy som premýšľala, po koľkých – sa začnú strachovať, pretože to sa na mňa skutočne nepodobá. Vtedy vyhrabú z evidenčného listu moju adresu. Predpokladám, že nakoniec zavolajú aj políciu. Čo bude nasledovať? Vylomia policajti vchodové dvere? Keď ma nájdu, zakrývajúci si tvár, napne ich od smradu. Budú sa mať v úrade o čom rozprávať. Neznášajú ma, ale v skutočnosti mi neprajú smrť. Aspoň si to nemyslím.

Včera som bola u lekára. Mám pocit, akoby to bolo pred sto rokmi. Tentoraz ma vyšetroval mladý doktor, bledý chlapík s ryšavými vlasmi, čo ma potešilo. Čím sú mladší, tým viac si zo školy pamätajú, a to nemôže byť na škodu. Nenávidím, keď ma vyšetruje stará doktorka Wilsonová. Ťahá jej na šesťdesiat a domnievam sa, že nepozná najnovšie lieky ani medicínske postupy. Ledva ovláda počítač.

Lekár so mnou hovoril, ale ani na mňa nepozrel. Vyzeral, akoby čítal môj záznam z obrazovky a s narastajúcou zúrivosťou udieral do tlačidla pre nový odsek.

„Čo môžem pre vás urobiť tentoraz, slečna Olifantová?“

„Bolí ma chrbát, pán doktor,“ začala som. „Prežívam neznesiteľné muky.“ Ešte stále na mňa ani len nepozrel.

„Odkedy máte bolesti?“ opýtal sa.

„Začali sa pred pár týždňami.“

Prikývol.

„Myslím, že viem, čo ich spôsobuje,“ oznámila som, „ale prišla som sa opýtať na názor odborníka.“

Prestal čítať a konečne sa na mňa pozrel. „Slečna Olifantová, čo myslíte, čo spôsobuje vaše bolesti?“

„Myslím, že moje prsia, pán doktor,“ povedala som otvorene.

„Vашe prsia?“

„Áno, moje prsia,“ zopakovala som. „Vážila som ich. Majú skoro tri kilá – celkovej hmotnosti, samozrejme, nie každé zvlášť,“ uchechtla som sa. Lekár na mňa uprene zísal a ani náznakom sa neusmial. „To je obrovská záťaž, nemyslíte?“ položila som rečnícku otázku. „Chcem tým povedať, že ak by som na vašu hrud' zavesila tri kilá mäsa a prinútila vás pobežovať tak celý deň, aj vás by z toho začal bolieť chrbát, či nie?“

Vyvalil na mňa oči a odkašľal si. „Ako... ako ste...?“

„Kuchynské váhy,“ odvetila som, prikyvujúc. „Len som tam viac-menej... jeden položila. Oba som nevážila. Usúdila som, že by mali byť približne rovnaké. Viem, nie je to stopercentne vedecké, ale...“

„Slečna Olifantová, predpíšem vám lieky proti bolesti,“ prehlušiak moje slová začal opäť ťukať do klávesnice.

„Tentoraz poprosím silné,“ ozvala som sa rázne, „a veľa.“ Predtým sa ma snažili oklamať malými dávkami aspirínu. Potrebujem do svojho arzenálu pridať vysokoúčinné zbrane.

„Mohli by ste mi, prosím, vystaviť nový recept na lieky proti astme? Zistila som, že sa mi zhorší, keď sa rozčúlím.“

Na moju zdvorilú žiadosť nereagoval, len jednoducho prikývol. V tichosti sme počkali, kým tlačiareň vychrlí všetky potrebné papiere, ktoré mi nakoniec podal. Opäť sa zadíval na obrazovku a začal ťukať. Nastalo trápne ticho. Jeho spoločenské správanie bolo podpriemerné, priam žalostné, obzvlášť pre človeka jeho profesie.

„Tak teda dovidenia, pán doktor,“ rozlúčila som sa. „Ďakujem za váš čas.“

Ironický tón mojej poznámky nezachytil. Očividne bol už opäť ponorený do sveta blikajúcich poznámok. To je jediná nevýhoda týchto mladých, nemajú ani štipku súcitu.

To bolo včera ráno, v inom živote. Dnes, *deň po*, sa autobus plynulo blíži ku kancelárii. Prší a všetci naokolo vyzerajú biedne, chúlia sa vo svojich kabátoch a trpký ranný vánok prúdi oknami. Život sa mi odráža v dažďových kvapkách stekajúcich po okne, voňavo sa vznáša ponad stuchnutý opar mokrých šiat a vlhkých nôh. Život si riadim sama a vždy som na to bola aj patrične hrdá. Jediná som prežila. Som Eleanor Olifantová. Nepotrebujem nikoho. Nemám v srdci veľkú dieru ani mi nechýba časť môjho osobného puzzle. Som sebestačný celok. Prinajmenšom som si to vždy hovorila. Ale včera večer som stretla lásku svojho života. *Spoznala* som to, hneď ako vyšiel na pódium. Nepriťahoval ma svojím štýlovým klobúkom. Nie! Nie som natoľko plytká. Mal oblek a *najnižší gombík rozopnutý*. Ozajstný džentlmen si posledný gombík nezapína, hovorievala mama. Je to znak sofistikovaného, elegantného muža primeraného spoločenského postavenia. Tá

jeho krásna tvár a ten hlas! Konečne je tu muž, ktorého môžem takmer s istotou nazvať „materiál súci na ženenie“.

Mama bude nadšená.

2

Kancelária prekypovala hmatateľným pocitom piatkovej radosti, keď sa všetci spoločne rozhodli uveriť klamstvu, že víkend bude úžasný a práca budúci týždeň iná, lepšia. Nikdy sa nepoučia. I keď, aj u mňa sa niečo zmenilo. Napriek zlému spánku sa cítim dobre, lepšie, výborne. Ľudia hovoria, že vo chvíli, keď stretnete „toho pravého“, viete, že je to on. Majú pravdu. Priplietol sa mi do cesty počas štvrtkovej noci, takže teraz sa víkend lákavo predlžuje.

Dnes u nás končí jeden z grafikov. Udalosť ako obvykle poznačí lacné víno, drahé pivo a zemiakové lupienky v miske na ovocie. Ak budem mať šťastie, začneme včas, ja sa tam ukážem a ešte vždy včas odídem. Musím stihnúť piatkové nákupy. Vošla som do spoločenskej miestnosti a napriek tomu, že som bola dobre oblečená, striaslo ma od chladu. Billy si vynucoval pozornosť. Stál ku mne chrbtom a ostatní boli až príliš zahĺbení do jeho rozprávania, aby si ma všimli prekĺznuť dnu.

„Je šialená,“ vyhlásil.

„To predsa všetci vieme,“ prikývla Janey, „o tom sme nikdy nepochybovali. Otázka znie, čo vyviedla tentoraz?“

Billy prskal. „Viete, že vyhrala lístky na to hlúpe predstavenie a tiež ma naň pozvala?“

Janey sa usmiala. „Bobova každoročná tombola s kolosálnymi bezcennými hlúposťami a vzorkami od klientov. Prvá cena dve voľné vstupenky. Druhá cena štyri voľné vstupenky...“

Billy si povzdychol. „Presne tak. Totálny trapas štvrtkovej noci. Dobročinná akcia pod záštitou nášho najväčšieho klienta s programom od marketingového tímu v spolupráci s ich rodinou a kamarátmi, ktorí sa prišli podlizovať. Celé som si to musel vytrpieť a navyše s ňou.“

Všetci sa smiali. S jeho názorom sa nedá nesúhlasiť. Ani zďaleka to nebola pôvabná noc v štýle prepychového gatsbyovského večierka.

„V prvej polovici hrala kapela Johnnie niečo a Novodobí pútnici, ktorá nebola najhoršia,“ vysvetľoval. „Hrali prevažne vlastnú tvorbu a nakoniec pridali aj staré klasiky.“

„Ja ho poznám! Volá sa Johnnie Lomond,“ vykrikla Bernadette. „Chodil s bratom do triedy. Raz, keď bola mama s otcom na Tenerife, prišiel k nám na párty aj s ďalšími bratovými kamarátmi zo strednej školy. Ak si dobre spomínam, skončilo sa to upchatým umývadlom.“

Odvrátila som sa. Nechcela som počuť o žiadnej z jeho mládeneckých nerozvážností.

„Každopádne,“ pokračoval Bill, ktorý nenávidel, keď mu niekto skákal do reči, „všimol som si, že z nich bola načisto *zhnusená*. Sedela tam ako obarená, ani sa nepohla, ani netlieskala. Hneď ako dohrali, oznámila mi, že odchádza domov. Nepočkala ani na prestávku, takže som si to tam musel ako najväčší chudák odsediť sám až do konca vystúpenia.“

„To mi je úprimne ľúto, Billy. Viem, ako veľmi si ju potom túžil pozvať na pohárik,“ dodala Loretta a jemne ho postrčila.

„Veľmi vtipné, Loretta. Nič také sa nestalo. Vyletela odtiaľ ako strela. A stavím sa, že vo chvíli, keď kapela dohrala posledný set, ona už dávno ležala v posteli s hrnčekom kakaa a čítala *Chvilku pre teba*.“

„Och, nie, ona nevyzerá na typ, ktorý číta *Chvilku pre teba*,“ oponovala Janey. „Určite uprednostňuje niečo oveľa podivnejšie, čosi úplne náhodné. Napríklad *Ryby, rybky, rybičky* alebo *Karavan*, štvrťročník o prívesoch.“

„Alebo časopis *Kôň a pes*,“ dodal Billy rozhodným hlasom, „ktorý má navyše predplatený.“ Všetci vybuchli do smiechu.

Dokonca aj ja som sa zasmiala.

Ani vo sne by mi nenapadlo, že ho stretnem práve tam a práve vtedy. Samu ma to prekvapilo. Rada si veci plánujem a vždy som na všetko pripravená. Ale on sa zjavil ako blesk z jasného neba, ako facka na tvári, ako kopanec do brucha, ako žeravé uhlie pod nohami.

Na ten koncert som Billyho pozvala, pretože je z kolegov najmladší a predpokladala som, že by mohol mať hudbu rád. Neskôr, keď sa kolegovia domnievali, že som odišla na obed, počula som, ako si ho za to doberajú. Nevedela som, aký je to koncert, ani názvy skupín mi nič nehovorili. Išla som tam z povinnosti. Vstupenky som vyhrala v tombole na dobročinnnej akcii a predpokladala som, že ľudia vo firme budú zvedaví, aké to bolo.

Popíjala som teplé kyslé biele víno s príchuťou plastových pohárov, v ktorých ho podávali. Pokladajú nás za divochov! Billy trval na tom, že sa mi jeho kúpou odvdáči za pozvanie na koncert. V žiadnom prípade nešlo o rande. To by bolo priam neslýchané!

Svetlá sa stlmili. Billy mal v úmysle vynechať sprievodný program, ale ja som bola neoblomná. Nemôžete vedieť, či sa nestanete svedkom zrodu novej hviezdy, a rovnako si nemôžete byť istí, či prítomnosť toho, kto vystúpi na pódium, nebude taká silná a podmanivá, že miestnosť samočinne vzbĺkne. A vtedy vyšiel

on. Zízala som naňho. Bol stelesnením svetla a tepla. Celý žiaril. Všetko, s čím prišiel do styku, sa premenilo. Skĺzla som k okraju sedadla a sunula sa bližšie k pódiu. Konečne som ho našla.

*

Teraz, keď osud spečatil moju budúcnosť, *potrebovala* som o ňom zistiť čo najviac. „Hudobník“ je moja nápoveda. Predtým, ako sa pustím do krviprelievania s názvom koncomesačná účtovaná uzávierka, ešte si pozriem niekoľko internetových obchodov, aby som získala prehľad o cenách počítačov. Predpokladám, že by som mohla cez víkend použiť počítač v práci, ale vystavila by som sa priveľkému riziku, že ma niekto uvidí a opýta sa, čo tam robím. Neporušila by som firemné pravidlá, ale nemám rada, keď mi niekto strká nos do súkromných vecí, a už vonkoncom si neviem predstaviť, ako vysvetlím Bobovi, že pracujem cez víkendy, ale ozrutná kopa faktúr čakajúcich na spracovanie zostáva nedotknutá. Navyše by som sa mohla popri tom doma venovať iným veciam, ako napríklad vareniu skúšobného menu na našu prvú spoločnú večeru. Mama mi pred pár rokmi povedala, že muži šalejú za domácimi mäsovými taštičkami. Cesta k mužskému srdcu vedie cez teplé lístkové cesto a kvalitné údené. Už roky som nič okrem cestovín nevarila. Nikdy som neskúšala piecť mäsové taštičky, ale predpokladám, že to nemôže byť obzvlášť náročné. Potrebujem na to len cesto a kus mäsa.

Zapla som počítač a zadala heslo, ale obrazovka zamrzla. Vypla som ho a opäť zapla, no tentoraz sa zasekol ešte predtým, ako sa objavila výzva na zadanie prihlasovacích údajov. Nepríjemné. Zašla som za Loretou, vedúcou administratívneho úseku. Loretta má prebujnelé predstavy o svojich administratívnych

schopnostiach a vo voľnom čase vyrába šperky, ktoré predáva úplným pomätencom. Ohlásila som jej nefunkčnosť svojho počítača a vysvetlila, že sa neviem spojiť s Dannym z technickej podpory.

„Danny odišiel,“ oznámila, oči nalepené na obrazovke. „Už je tam nový. Raymond Gibbons, ak si dobre spomínam. Taký ten, však vieš, nastúpil ani nie pred mesiacom,“ povedala tónom, akoby som o tom mala už dávno vedieť. S pohľadom upriamejším na obrazovku napísala meno, priezvisko a klapku na kúsok papiera a podala mi ho.

„Ďakujem, Loretta. Ako zvyčajne, bola si veľmi nápomocná,“ vyšlo zo mňa. Rozpoznať ironický tón mojej poznámky bolo očividne nad jej schopnosti.

Vytočila som číslo, ale ozval sa iba odkazovač: „Dobrý deň, tu je Raymond, ale práve tu *nie je*. Ako Schrödingerova mačka. Po zaznení signálu zanechajte odkaz. Díky, čauko.“

Zhnusene som potriasla hlavou a pomaly a jasne hovorila do aparátu. „Dobré ráno, pán Gibbons. Volám sa slečna Olifantová a som z administratívneho oddelenia. Môj počítač prestal fungovať a bola by som vám povďačná, keby ste si ešte dnes našli čas pozrieť sa naň. Ak by ste potrebovali ďalšie údaje, kontaktujte ma na klapke päť-tri-päť. Vopred ďakujem.“

Dúfala som, že moja jasná a stručná správa mu poslúži ako vzor. Po desiatich minútach upratovania pracovného stola sa nezozval. Po dvoch hodinách vypĺňania formulárov a bez reakcie od pána Gibbonsa som sa rozhodla vybehnúť na skorý obed. Hlavou mi preblesla myšlienka podstúpiť pár vylepšení, aby som sa telesne pripravila na možné stretnutie s mojím hudobníkom. Mám na sebe pracovať zvnútra von alebo zvonka dovnútra? V mysli som urobila zoznam všetkých úprav, ktoré musím podstúpiť: vlasy,

chlpy, nechty na nohách a na rukách, obočie, celulitída, zuby, jazvy... všetko toto treba vylepšiť, zveladiť, zdokonaľiť. Napokon som sa rozhodla, že začnem zovňajškom a pomaly sa prepracujem dovnútra – tak ako to chodí v prírode: Zvliekanie z kože, znovuzrodenie. Pozorovaním zvierat, vtákov a hmyzu sa o sebe môžeme ledačo dozvedieť. Ak si niekedy nebudem istá svojimi činmi, opýtam sa: „Čo by na mojom mieste urobila fretka?“ alebo: „Ako by sa v takejto situácii zachoval mlok?“ V oboch prípadoch nakoniec prídem na správnu odpoveď.

Juliin kozmetický salón Znamenie krásy obchádzam každý deň cestou do práce. A, čuduj sa svete, práve sa im uvoľnil termín. Trvalo to dvadsať minút, kozmetička sa volala Kayla a vyšlo ma to na štyridsaťpäť libier. Štyridsaťpäť! Takže som si celý čas, ako ma Kayla viedla dole schodmi, opakovala, že on za to naozaj stojí. Kayla mala rovnako ako jej kolegyne oblečený chirurgický plášť a biele dreváky. Jej pseudomedicínsky vzhľad som v duchu odobrila. Vošli sme do stiesnenej miestnosti s ležadlom, stoličkou a skladacím stolom.

„Takže postup je nasledujúci. Vyskočte zo svojich...“ odmlčala sa a chvíľu si ma premeriavala. „... ehm, nohavic a spodnej bielizne, potom vyskočte na ležadlo. Buď môžete zostať od pol pásu nahá, alebo skočte do tejto,“ vysvetlila a položila na posteľ malý balíček. „Pokojne sa zakryte uterákom a ja priskočím späť o niekoľko minút, dobre?“

Prikývla som. Toľko skákania som naozaj nečakala.

Vo chvíli, keď za sebou zatvorila dvere, som si vyzula topánky a vyzliekla nohavice. Mám si dať dole aj ponožky? Po kratšej úvahe som si ich nechala na nohách. Stiahla som nohavičky a rozmýšľala, čo s nimi urobiť. Nezdalo sa mi vhodné prevesiť

spodnú bielizeň cez operadlo stoličky a vystaviť ju na obdiv, rovnako ako som to urobila s nohavicami, takže som nohavičky po chvíľkovej úvahe opatrne preložila a hodila do nákupnej kabely. Zrazu som sa cítila až príliš obnažená. Zdvihla som menší balíček, ktorý kozmetička položila na posteľ, a pomaly ho otvorila. Vysypala som obsah na ležadlo a skúmala jednotlivé položky: miniatúrne čierne nohavičky, ktoré Marks a Spencer predáva pod označením tangá, z podobnej tkaniny ako čajové vrecúška. Navliekla som ich a vytiahla najvyššie, ako to bolo možné. Boli neobyčajne malé, takže sa mi tukové vankúšiky vyduli vpredu, po stranách aj vzadu.

Ležadlo bolo príliš vysoko a dokázala som naň „vyskočiť“ až použitím umelohmotného schodíka, ktorý som našla pod ním. Ľahla som si. Posteľ bola prikrytá uterákmi a drsným modrým nemocničným papierom. Rozprestrela som čierny uterák zložený pri mojich nohách a zakryla sa ním až po pás. Tmavá farba bielizne? Koľko škvŕn sa ukrýva v čiernom uteráku? Zízala som do stropu a počítala reflektory. Potom som si prehliadla obe strany. Napriek tlmenému osvetleniu som na nich jasne rozpoznala niekoľko ošúchaných miest. Kayla zaklopala a vkročila dnu.

„Čo si dáme dnes?“ nadhodila radostným hlasom.

„Ako som už povedala, prosím si voskovú depiláciu.“

Zasmiala sa. „Samozrejme, prepáčte, chcela som vedieť, aký typ vosku si prajete?“

Chvíľu som o tom premýšľala. „Nejaký obyčajný druh... čo ja viem, taký ten zo sviečky?“ odvetila som neistým tónom.

„A tvar?“ opýtala sa rázne, ale hneď si všimla môj nechápavý výraz. „Takže,“ začala trpezlivým hlasom, počítajúc pritom na prstoch, „Francúzsko, Brazíliu alebo Hollywood?“

Nechala som si to prejsť hlavou a postupovala rovnako ako pri lúštení krížovkárskejších prešmyčiek, čakajúc, kým sa tancujúce písmenká usadia do konečného vzoru. Francúzsko, Brazília, Hollywood... Francúzsko, Brazília, Hollywood...

„Hollywood,“ vydala som zo seba nakoniec. „Holý úd si vyberám.“

Moju slovnú hračku si nevšímala a nadvihla uterák. „Ó...“ vyhrkla. „Fíha...“ Podišla ku stolu, otvorila zásuvku a niečo z nej vybrala. „Za strihanie účtujeme dve libry navyše,“ oznámila vážnym tónom a natiahla si na ruky jednorazové ochranné rukavice.

Nožnice svišť-svišť-svišťali a ja som zízala do stropu. Ani trochu to nebolí! Keď skončila, zmietla ostrihané chlpy veľkou huňatou štetkou priamo na zem. Začala som panikáriť. Keď som vošla dnu, na zem som sa nepozerala. Čo ak tu predomnou strihala iných zákazníkov? Mám ich ochlpenie teraz prilepené na podrážke svojich bodkovaných ponožiek? Z tej predstavy mi prišlo nevoľno.

„Už je to oveľa lepšie,“ zhodnotila. „Budem sa snažiť, aby to bolo čo najrýchlejšie za vami. Minimálne dvanásť hodín nenašajte na citlivé miesta voňavé krémy, dobre?“ Zamiešala vosk, ktorý sa ohrieval na stole.

„Nebojte sa, Kayla, krémy nepoužívam ani na iných častiach tela,“ priznala som sa. Vyvalila na mňa oči. Vždy som si myslela, že zamestnanci v kozmetickom priemysle majú profesionálnejší prístup. Kayla bola takmer taká neohrabaná ako moji kolegovia v práci.

Odhrnula papierové nohavičky a prikázala mi natiahnuť kožu. Drevenou špachtľou naniesla na ohanbie vrstvu teplého vosku a pritlačila naň kus tkaniny. Uchopila jeho koniec a odšklbla ho

jedným rýchlym pohybom, ktorý vyústil do čírej, nefalšovanej bolesti.

„*Morituri te salutant*,“ pošepkala som so slzami v očiach. Zvyčajne si to v obdobných situáciách zamrmlám a hneď ma to rozveselí. Začala som sa pomaly dvíhať, ale Kayla ma jemne potisla naspäť.

„Ojój, ešte sme len na začiatku,“ zaštebotala veselým hlasom.

Bolesť je znesiteľná. Bolesť mi je dôverne známa. V mysli odchádzam do malej bielej miestnosti farby oblakov. Vonia čistou bavlnou a malými zajačikmi. Vo vzduchu cítim arómu najjemnejších pralínok a tóny tej najľúbeznejšej hudby. Dnes hrajú pieseň *Top of the World* od skupiny The Carpenters. Ten prekrásny hlas plný lásky znie blažene. Šťastná, prešťastná Karen Carpenterová.

Kayla pokračovala v nanášaní a šklbaní. Prikázala mi zohnúť nohy v kolenách, vytočiť ich do strán a spojiť päty. „Ako žabacka,“ vyhrkla som, ale Kayla bola až príliš pohrúžená do práce a nevšímala si ma. Šklbala, čo jej prišlo pod ruku. Keď skončila, poprosila ma, aby som sa otočila, a strhla mi papierové nohavičky. Naniesla horúci vosk na zvyšné ochlpenie a víťazoslávne ho vytrhla.

„Čo na to poviete?“ zvýskla, stiahla si rukavice a utrela si pot z čela, „no nevyzerá to tisíckrát lepšie?“

Podala mi príručné zrkadielko, aby som mohla posúdiť výsledok jej práce. „Som úplne holá!“ zvolala som zdeseným hlasom.

„Správne, po hollywoodsky,“ súhlasila. „Podľa vášho prania.“

Zatínala som päste a neveriacky krútila hlavou. Prišla som sem s úmyslom stať sa normálnou ženou a ona zo mňa namiesto toho spravila dievčatko.

„Kayla,“ začala som, neveriac situácii, v ktorej som sa ocitla, „muž, o ktorého mám záujem, je normálny dospelý muž. A tento muž očakáva pohlavný styk s normálnou ženou. Snažite sa mi nebudaj naznačiť, že je pedofil? Ako sa *opovažujete!*“

Pozerala na mňa zdeseným výrazom v tvári. Mala som toho akurát dosť.

„Prosím, odíďte a nechajte ma obliecť,“ precedila som a obrátila tvár k stene.

Keď odišla, zliezla som z ležadla. Natiahla som na seba nohavice, utešená myšlienkou, že ochlpenie pred naším prvým intímnyim stretnutím nepochybne dorastie. Zaplatila som presne a Kayle som nenechala ani peny navyše.

Keď som sa vrátila do kancelárie, môj počítač ešte stále nefungoval. Opatrne som sa posadila a opäť zavolała Raymondovi z technickej podpory, ale hneď zaznela tá jeho groteskná správa. Rozhodla som sa ísť ho pohľadať. Podľa pozdravu z odkazovača to bol človek, ktorý by pokojne ignoroval vyzváňajúci telefón a bez mihnutia oka ďalej vysedával a nič nerobil. Vo chvíli, keď som odsunula stoličku, prišiel k môjmu stolu muž. Bol len o niečo vyšší než ja, mal na sebe zelené tenisky, nevhodné džínsy a tričko s obrázkom kresleného psa vyvaleného na streche svojej budy. Statočne obopínalo rastúci pupok. Mal škvrnité bledé strnisko a svetloryšavé vlasy ostrihané nakrátko, aby zakryl šediny. Na odkrytých miestach bola pokožka jeho tváre a tela silno ružová. Na um mi prišlo slovo prasací.

„Ehm, Olifantová?“ opýtal sa.

„Áno, Eleanor Olifantová, to som ja,“ odvetila som.

Nahol sa nad stôl. „Som Raymond z technickej podpory,“ predstavil sa. Nastavila som ruku, ktorou nakoniec neisto potriasol.

Ďalší dôkaz žalosťného úpadku spoločenského správania. Urobila som krok dozadu, aby si mohol sadnúť na moju stoličku.

„Aký máš problém?“ opýtal sa, zízajúc na obrazovku. Nevedela som, že sme si potykali. Neveriacky som potriasla hlavou a vysvetlila, čo sa udialo. „Jasnačka,“ vykrikoval a začal hlasno udierať do klávesnice. Vzala som do rúk *Telegraph* a oznámila, že budem v zasadačke. Nemalo význam stáť pri ňom, kým opravoval počítač.

Autor dnešných krížoviek je Elgar, ktorý píše tie najjasnejšie a najelegantnejšie legendy. Ťukala som si perom po zuboch, premýšľajúc nad dvanástou zvisle, keď Raymond priklusal do miestnosti a prerušil moje myšlienkové pochody. Nazíval mi ponad plece.

„Krížovky, čo?“ zahuhňal. „Nepochopím, čo na tom ľudí tak baví. Počítačová hra je tisíckrát zábavnejšia. Napríklad *Call of Duty*...“

Z hlavy som vytesnila jeho nezmyselné táraniny a šla som rovno k jadru veci: „Si hotový?“

„Ehe,“ vydal zo seba s hlbokým zadostučinením. „Mala si škaredý vírus. Vyčistil som pevný disk a obnovil nastavenia ochrany. V ideálnom prípade by si mala raz týždenne spustiť kontrolu celého systému.“ Nemohol prehliadnuť môj nechápavý pohľad. „Poď, vysvetlím ti to.“ Prešli sme chodbou. Podlaha vŕzgala pod ťarchou jeho ohyzdných tenisiek. Odkášľal si.

„Takže... hm, Eleanor, pracuješ tu dlho?“ vyjachtal.

„Áno,“ vychrlila som a zrýchlila.

Podarilo sa mu udržať so mnou krok, aj keď zalapal po dychu.

„Isteže,“ zaľapotal a odkášľal si. „Ja som nastúpil iba pred niekoľkými týždňami. Predtým som pracoval v realitnej agentúre Sandersons. Sídli tu v meste. Poznáš ich?“

„Nie,“ precedila som cez zuby.

Prišli sme k stolu a ja som si sadla. Nahol sa ku mne až príliš blízko. Smrdel vyprážaninou so slabým nádychom po cigaretách. Negustiózne. Vysvetlil mi, čo musím robiť, ja som nasledovala jeho pokyny a ukladala si ich do pamäti. Keď skončil, môj dnešný záujem o technologické záležitosti dosiahol hranicu.

„Ďakujem za pomoc,“ povedala som vecne. Raymond sa najprv rozlúčil a potom sa narovnal. Neviem si predstaviť horší príklad úpadku vojenskej drezúry.

„Neni za čo, Eleanor. Vidíme sa!“

Veľmi o tom pochybujem, pomyslela som si, otvárajúc tabuľku s tohtomesačnými oneskorenými výkazmi. Odkráčal podivnou knísavou chôdzou, až príliš našľapujúc na päty. Mnoho nepriťažlivých mužov chodí týmto spôsobom. Som si takmer istá, že je to teniskami.

Predchádzajúcu noc mal môj hudobník obuté nádherné pevné kožené topánky. Bol vysoký, elegantný a uhladený. Ťažko uveriť, že on a Raymond patria k rovnakému ľudskému druhu. Nepohodlne som sa mrvila na stoličke. Z *prízemia* vystreľovala pulzujúca bolesť a nepríjemné svrbenie. Nemala by som si obliecť nohavičky?

Rozlúčkový večierok sa začal okolo pol piatej a ja som schválne počkala na koniec Bobovho prednesu, aby som s prehnaným elánom zatlieskala a zvolala: „Čujme, priatelia! Bravó!“ všetkým ľuďom na známosť. Z práce som odišla o 16.49 a hnala sa k nákupnému centru tak rýchlo, ako mi to trenie obnaženej pokožky dovoľovalo. Chvalabohu, do cieľa som prišla už o štvrt na šesť. Musím ísť priamo na vec, hovorila som si v duchu so zreteľom na dôležitosť úlohy, ktorá ma čakala, a ihneď som zamierila do

prvého obchodného domu, nastúpila do výťahu a vyviezla sa do oddelenia elektrotechniky.

Mladý muž v sivom saku s ligotavou kravatou zísal do nekonečného množstva televíznych obrazoviek. Pristúpila som bližšie a oznámila, že chcem kúpiť počítač. Vyzeral, že som ho vystrašila.

„Stolný, prenosný, tablet?“ vyhrkol. Nemala som ani len tušenia, čo povedal.

„Ešte nikdy som si počítač nekupovala, Liam,“ vysvetlila som, čítajúc menovku na jeho košeli. „Som neskúsený spotrebiteľ výpočtovej techniky.“

Potáhoval golier na košeli, akoby chcel obrovský ohryzok na krku vyslobodiť zo zovretia. Vyzeral ako gazela alebo antilopa, alebo jedno z tých nudných béžových zvierat s veľkými guľatými očami, ktoré vždy skončia v tlame leoparda.

Bude to tvrdý oriešok.

„Načo ho potrebujete?“ opýtal sa, vyhybajúc sa očnému kontaktu.

„To nie je vaša vec!“ vykrikla som urazeným tónom.

Zdalo sa, že sa každú chvíľu rozplače, a ja som sa zrazu cítila zle. Bol ešte mladý. Chytila som ho za plece, aj keď dotýkať sa cudzích ľudí vyslovene neznášam. „Obávam sa, že som trochu nedočkavá, pretože je naozaj nevyhnutné, aby som tento víkend mala doma počítač zapojený do internetu,“ vysvetlila som. Stále vyzeral rovnako vydesený.

„Liam,“ prehovorila som pomaly, „potrebujem techniku, ktorá mi v pohodlí môjho príbytku umožní prístup k rôznym informáciám na internete. Je možné, že raz za čas z neho odošlem aj elektronickú správu. To je všetko. Máte v sklade niečo, čo splňa moje požiadavky?“

Predavač obrátil tvár k nebu a tuho rozmýšľal. „Prenosný počítač a mobilné internetové pripojenie?“ vydal zo seba nakoniec. Prepánajána, prečo to opäť štylizoval do otázky? Prikýva som a podala mu debetnú kartu.

Po príchode domov s miernou bolesťou hlavy nad množstvom utratených peňazí som zistila, že nemám nič na jedenie. Piatky sú predsa margeritové dni, a tým sa môj rutinný život prvý raz obrátil hore nohami. Spomenula som si, že v zásuvke s handrami mám leták, ktorý som prednedávnom našla v schránke. Hneď som ho vybrala a narovnala. V dolnej časti svietili už neplatné zľavové kupóny. Pomyslela som si, že určite odvtedy zdraželi, telefónne číslo si ponechali a stále predávajú rovnaký produkt, pizzu. Aj staré ceny boli natoľko prehnané, že som pri pohľade na ne vybuchla do smiechu. V Tesco Metro zaplatíte za pizzu štvrtinu.

Rozhodla som sa. Idem do toho. Áno, bolo to výstredné a neviazané, ale prečo by som to neskúsila? Život má byť predsa o nových skúsenostiach a prekračovaní vlastných zaužívaných hraníc, či nie? Pán na opačnom konci mi oznámil, že pizza dorazí o pätnásť minút. Učesala som si vlasy, vyzula papuče a opäť si obula vychádzkovú obuv. Zamýšľala som sa nad čiernym korením. Ako sa s tým popasujú? Prinesú s pizzou aj mlynček? Nebudú predsa mlieť korenie a sypať ho na pizzu pred mojimi vchodovými dverami, či áno? Radšej som zapojila rýchlovarnú kanvicu, ak by sa poslíček zdržal na čaj. Pán v telefóne mi oznámil sumu. Vybrala som peniaze a vložila ich do obálky, na ktorú som napísala *Pizza Pronto*. S adresou som sa neobťažovala. Nevedela som sa rozhodnúť, či mám pripočítať prepitné, a priala som si mať nabližku niekoho, kto by mi vedel v tejto situácii poradiť. Mama mi nebude vedieť pomôcť. Ona nerozhoduje o tom, čo bude na večeru.

Jediný nedostatok inak bezchybného plánu bolo víno. Pán v telefóne mi vysvetlil, že rozvoz vína nerobia, a dokonca znel pobavene, keď som si ho chcela objednať. Zvlášťne. Čo môže byť prirodzenejšie než pizza a víno? Dumala som, ako si do príchodu pizze zadovážim niečo na pitie, no bezúspešne.

Nakoniec som bola zo zážitku hlboko sklamaná. Poslíček mi jednoducho vrazil do ruky veľkú škatuľu a obálku priamo predomnou surovo rozšklbal. „Doriti,“ zašomral, keď počítal mince. V poslednom čase som do menšej keramickej misky zbierala päťdesiatpencovky a donáška pizze sa javila ako vhodná príležitosť na ich použitie. Dokonca som mu do obálky prihodila jednu navyše, no ani sa nepoďakoval. Aký neohrabaný.

Pizza bola príliš masťná a cesto mľandravé a bez chuti. Okamžite som sa rozhodla, že už nikdy nebudem jesť donáškovú pizzu, a už rozhodne nie s mojím hudobníkom. Ak by sme sa v budúcnosti ocitli bez pizze a príliš ďaleko od Tesca Metro, nastala by jedna z dvoch možností. Prvá: taxíkom by sme sa odviezli do mesta na večeru do príjemnej talianskej reštaurácie. Druhá: pizzu by sme si od základu upiekli doma. On by hnetol cesto a dlhými štíhlymi prstami ho hladil, až kým by sa nepoddalo. Stál by pri sporáku a na miernom ohni by varil hustú omáčku z paradajok a čerstvých byliniek, jemnú, rafinovanú a lesknúcu sa po olivovom oleji.

Oblečené by mal najstaršie, najpohodlnejšie rifle, ktoré by mu nedbalo viseli na štíhlych bokoch, a bosými nohami by ťukal do podlahy, zatiaľ čo by miešal a potichu spieval tým svojím nádherným hlasom. Vyvalkal by cesto, obložil ho artičokami a feniklovými hoblinami a vložil ho do rúry. Potom by prišiel za mnou, zobral ma za ruku a priviedol do kuchyne. Stôl by už bol

dávno prestretý, v jeho strede by stála miska gardénií a plamene čajových sviečok by cez farebné skielka vrhali nádherné mihotavé odlesky. Pomaly by z fľaše barola uvoľnil dlhým upokojujúcim puknutím korkovú zátku, položil by ju na stôl a následne by ma usadil. No ešte predtým by ma objal a pobozkal. Ruky by mi položil na driek, pomaly si ma pritiahol k sebe tak blízko, až by som počula tep jeho srdca, cítila sladkú ostrosť jeho kože a teplú vôňu jeho dychu.

Dojedla som podpriemernú pizzu, škatuľu rozdupala na malé kúsky a vtom som si spomenula na brandy. Mama hovorievala, že brandy je najlepší liek na psychické otrasy, takže som si ho pred pár rokmi zadovážila pre prípad, že príde k najhoršiemu. Skladovala som ho v kúpeľni, v skrinke s ostatnými nástrojmi prvej pomoci. Našla som ju za roľkami obväzov a zápästných bandáží. Bola tam! Plná, neotvorená fľaša Rémy Martin. Odskrutkovala som vrchnák a logla si z nej poriadny dúšok. Nechutila tak dobre ako vodka, ale nebola najhoršia.

Keďže som nikdy predtým nemusela prejsť úvodným nastavením počítača, mala som pred týmto úkonom veľký rešpekt. V skutočnosti to nebolo komplikované. Aj mobilný internet som zapojila jednoducho. Vzala som brandy a počítač do kuchyne a postavila ich na stôl. Naťukala som meno svojho hudobníka do Googlu, stisla tlačidlo a zakryla si rukami oči. O pár sekúnd som cez prsty nakukla. Objavili sa stovky výsledkov! Najprv som sa rozhodla vytriediť tie najzaujímavejšie z nich. Koniec koncov, mala som na to celý víkend, nebolo potrebné ponáhľať sa.

Prvý odkaz ma zaviedol na jeho vlastnú internetovú stránku plnú fotografií jeho kapely. Priblížila som sa k obrazovke tak

blízko, až som sa jej dotýkala nosom. Nebol ani výplodom mojej fantázie, ani som neprecenila jeho krásu. Ďalší odkaz som našla na Twitteri. Dopriala som si pôžitok z čítania jeho posledných troch správ: dve vtipné s ironickým podtónom a tretia vskutku roztočilá. Vyjadril v nej obdiv inému hudobníkovi. Aké láskavé gesto.

Pokračovala som stránkou na Instagrame, kde zverejnil takmer päťdesiat fotografií. Na jednej, ktorú som vybrala náhodne, sa mi naskytol pohľad zblízka na úprimnú a uvoľnenú tvár. Mal dokonale rovný nos klasických rozmerov, ktorý by mu závidel aj Riman. Tvár mu lemovali bezchybné uši tej správnej veľkosti, so súmernými kožnými lalokmi a dokonalou chrupavkou. Jeho svetlohnedé oči boli rovnako svetlohnedé, ako je ruža červená alebo obloha modrá. Keby zo sveta zmizli všetky farby, svetlohnedý odtieň by sa určoval podľa farby jeho očí.

Každý odkaz sprístupnil hromady nových fotografií a môj mozog musel silou vôle prinútiť ruku, aby stisla tlačidlo na návrat k pôvodným výsledkom. Rýchlo som prebehla zoznam na Googli. Na YouTube som našla videá z vystúpení. Nechýbali články a rozhovory. Potrebovala som ho spoznať, a tak som o ňom čítala všetko, čo mi prišlo pod ruku. Vo vyhľadávaní a riešení problémov som naozaj dobrá. Nechcem sa vystatovať, ale v podstate len zdôrazňujem, čo je už samo osebe očividné. Ak sa mal stať láskou môjho života, bolo správne zistiť o ňom čo najviac. Vzala som do rúk brandy, nový počítač a elegantné pero vypožičané z kancelárie a podišla k pohovke s cieľom domyslieť akčný plán. Naďalej som pochlipkávala brandy, ktorá ma zároveň hriala aj upokojovala.

Zobudila som sa krátko po 3.00 ráno. Pero a počítač ležali na zemi. Predchádzalo tomu snívanie s otvorenými očami a pohárom

brandy v ruke. Dlane som mala pokryté čiernym atramentom a jeho meno vpísané do srdiečok tak nahusto, že ani kúsoček pokožky nevyšiel nazmar. Na dne fľaše zostal glg brandy. Hodila som ho do seba a odpratala sa do postele.

3

Prečo práve on? Prečo práve teraz? V pondelok ráno som sa postávajúc na autobusovej zastávke snažila tejto veci prísť na koreň. Nebolo to vôbec jednoduché. Kto napokon vie s určitostí povedať, ako ten osud funguje? Podobné záhady sa snažili rozlúsknuť oveľa väčšie mozgy, ale bezúspešne. Bol darom od Boha – krásny, elegantný a talentovaný. Samej mi bolo nadmieru dobre, ale chcela som potešiť a upokojiť mamu, aby ma konečne nechala na pokoji. Priateľ či manžel? Tým by sa to celé vyriešilo. *Ja* som nikoho nepotrebovala. Ako som už viackrát povedala, nič mi nechýbalo.

Po víkende strávenom podrobným študovaním dostupného obrazového materiálu som usúdila, že v jeho očiach sa odráža niečo hypnotické. Moje oči majú podobný odtieň, aj keď nie sú ani zďaleka také krásne a, samozrejme, sa neligocú toľkými odtieňmi ušľachtilej medi. Jeho fotografie mi niekoho pripomenuli. Len hmľistú spomienku ako tvár pod ľadom či nejasnú vidinu zahmlenú dymom. Oči podobné mojim, v malej, okrúhlejšej, zraniteľnej tváričke plnej slz.

Si smiešna, Eleanor. Som sklamaná sama zo seba, že som v nepozorovanej chvíli prepadla sentimentálnym myšlienkam. Mnoho ľudí na tomto svete má rovnaké svetlohnedé oči ako ja, a preto je štatisticky nepravdepodobné, aby som sa počas

dennodenných spoločenských interakcií vyhla očnému kontaktu so všetkými z nich.

No ťažila ma ešte jedna vec. Vedecké štúdie tvrdia, že ľudia si vyberajú približne rovnako príťažlivých partnerov, ako sú oni sami. Podobní sa priťahujú, také je pravidlo.

Nemám o sebe skreslené predstavy. Keď hovoríme o vzhľade, on je desiatka a ja... neviem, koľkátko som. Desiatka určite nie som. Pochopiteľne som dúfala, že napriek jeho povoleniu, ktoré si pre spoločné vystupovanie na verejnosti vyžaduje partnerku primeraného vzhľadu, je práve on ten, ktorý nazrie hlbšie a bude sa zaujímať hlavne o to, čo sa ukrýva pod povrchom. Hudobný a zábavný priemysel pracuje s výzorom, a preto by nebolo prístupné, aby chodil so ženou, ktorej vzhľad nenapĺňa predstavy jednoduchých ľudí. Veľmi dobre si to uvedomujem. A preto musím spraviť všetko, čo je v ľudských silách, aby som sa tej predstave čo najviac priblížila.

Medzitým zverejnil na internete dva nové profilové zábery z pravej a ľavej strany. Boli dokonalé, objektívne identické, inými slovami, oba boli rovnako nádherné. Jedným z vymedzujúcich znakov krásy je, samozrejme, súmernosť, na ktorej sa zhodujú aj vedecké štúdie. Aký genofond stvoril takého nádherného potomka? Má bratov a sestry? Ak začneme randiť, možno ich uvidím. O rodičoch ani súrodencoch toho vo všeobecnosti veľa neviem, keďže moja výchova bola takpovediac nekonvenčná.

Ľutujem krásnych ľudí. Krása je prchavý jav. Tú krátku chvíľu, kým trvá, je už v podstate na odchode. Musí to byť ťažké, neustále všetkým zdôrazňovať, že nie ste len pekný obal, že chcete, aby ľudia nazreli pod povrch, zamilovali sa do vašej osobnosti a nie do skvostného tela, okúzľujúcich očí a dlhých lesklých vlasov.

Vo väčšine povolání je starnutie výhodou. Pokročilý vek znamená, že človek sa zlepšuje a obdivujú ho za nadobudnuté hodnosti a dlhoročné skúsenosti. Ak je vaša práca závislá od vzhľadu, opak je pravda. Je to deprimujúce. A rovnako nepríjemné je čeliť nevráživosti všetkých zatrpknutých, menej príťažlivých a nežičlivých ľudí, ktorých vaša krása pohoršuje. To je od nich skutočne nespravodlivé. Napokon, nebola to voľba krásnych ľudí, aby sa krásnymi narodili. Nenávidieť niekoho pre jeho príťažlivosť je rovnako nekultivované ako nenávidieť človeka pre jeho telesné postihnutie.

Netrápi ma, ak ľudia zhnusene civia na moje biele vyduté jazvy pretínajúce tvár od ucha cez pravé líce až k brade. Zízajú na mňa, šepkajú si o mne, otáčajú za mnou hlavy. Aj môj hudobník je zvyknutý na vyzývavé pohľady iných ľudí, síce z opačného dôvodu, ale predsa. A preto nepochybujem, že práve on bude mať pre mňa pochopenie.

Dnes som pred *Telegraphom* uprednostnila iné čítanie. Utratila som obscénne veľkú sumu za malý prierez ženských časopisov, spolovice tenkých s krikľavými farbami a spolovice hrubých s lesklými obálkami, všetky sľubujúce zázraky a jednoduché triky, ako zmeniť život na nepoznanie. Aj keď som si obdobné magazíny z času na čas prelistovala v nemocničných čakárňach a iných miestnostiach rôznych ústavov, nikdy predtým som si ich nekúpila. Sklamaná som zistila, že sa v nich nenachádza žiadna krížovka, len jedna osemsmerovka s menami hercov, ktorá by urazila aj intelekt sedemročného dieťaťa. Za cenu jednej kôpky lesklého papiera som si mohla kúpiť tri fľaše vína a najkvalitnejšiu značkovú vodku, no po starostlivom uvážení som dospela

k záveru, že ženské časopisy sú predsa len najspoľahlivejším a najdostupnejším zdrojom informácií, ktoré v tej chvíli potrebujem.

Môžem sa dozvedieť odpovede na otázky, aké si obliecť šaty, aké si obuť topánky, aký nosiť účes. Krok za krokom sa oboznámim so šminkami, ktoré si potrebujem kúpiť, a spôsobom, akým ich naniesť. Potom predstúpim pred porotu ostatných žien a po vznesení priaznivého verdiktu sa stratím vo svete priateľného a priemerného vzhľadu. Už na mňa nebudú získať. Prvotným cieľom je vytvoriť masku, aby som vyzerala ako ľudská bytosť ženského pohlavia.

Mama mi hovorievala, že som škaredá, skazená a *mrzká*. Začalo sa to ešte predtým, než som nadobudla jazvy. Teraz som sa tešila na zmenu. Bola som vo vytržení. Som nepopísaná kniha.

Večer, kým som si čistila pokreslené ruky, zahľadela som sa do zrkadla nad umývadlom. Som to ja, Eleanor Olifantová. Dlhé rovné svetlohnedé vlasy až po pás, bledá pokožka a jazvy, spomienky na požiar. Nos až príliš malý a oči príliš veľké. Uši obyčajné. Priemerná výška a primeraná hmotnosť. *Usilujem* sa o priemernosť... kedysi som bývala stredobodom až prílišnej pozornosti. Nevšímajte si ma, choďte ďalej, to nie je nič pre vás.

Do zrkadla sa často nepozerám. Nemá to nič spoločné s mojimi jazvami. Dôvodom je nevyvážená zmes génov, ktorá sa na mne podpísala. Vidím v sebe až príliš veľa matinej tváre. Neviem nájsť ani jeden z otcových rysov, samozrejme, preto, že som ho nikdy nevidela a pokiaľ viem, nejestvuje žiadna jeho podobizeň. Mama sa o ňom málokedy zmienila a v ojedinelých prípadoch, keď prišla naňho reč, nazvala ho jednoducho „darca gamét“. Raz som si to slovo vyhľadala v slovníku cudzích slov (z gréckeho γαμετή, manžel – je možné, že moja detská výprava do etymológie

podnietila môj vrúcny záujem o klasickú literatúru?). Niekoľko rokov som strávila premýšľaním o tejto neobyčajnej zhode okolností. Už v útlo m veku som pochopila, že umelé oplodnenie je protikladom ľahkomyselného, mimovoľného, neplánovaného rodičovstva, že predstavuje najuváženejšie rozhodnutie, aké môže podstúpiť len žena, ktorá je nadovšetko a úprimne oddaná myšlienke stať sa matkou. Súdiac podľa mojich pozorovaní a vlastnej skúsenosti som nemohla uveriť tomu, že moja matka si niekedy mohla tak vrúcne priať porodiť dieťa. Ako vyšlo najavo, pochopila som to správne.

Potrebovala som sa dozvedieť viac o svojom otcovi, o tom mýtickom darcovi spermií. Preto som nakoniec zozbierala odvalu a bez zbytočných formalít sa opýtala matky na podrobnosti môjho vzniku. Rovnako ako každé dieťa v mojej situácii – a možno ešte viac, keďže išlo konkrétne o mňa a moju situáciu –, vytvorila som si síce obmedzenú, no živú predstavu o vzhľade a osobnosti môjho neprítomného rodiča. A ona sa len smiala a smiala.

„Darca? Naozaj som použila slovo darca? Miláčik, to bola predsa len *metafora*,“ povedala.

Ďalšie slovo, ktoré som si musela vyhľadať v slovníku.

„V skutočnosti som sa snažila neraniť tvoje city. Bolo to skôr, ako to povedať... nedobrovoľné obdarovanie. Nedostala som možnosť výberu. Rozumieš?“

Povedala som, že rozumiem, ale v skutočnosti som nemala ani len tušenia, čo sa mi snaží povedať.

„Mami, a kde býva?“ opýtala som sa smelo. „Ako vyzerá? Čo robí?“

„Nespomínam si,“ odpovedala znudeným a odmietavým tónom. „Ale ak ti to pomôže, páchol vyzretou divinou a kondenzovaným rokfortom.“ Musela som sa tváriť zmätene, pretože

sa ku mne naklonila a vycerila zuby. „To znamená, zlatíčko, že smrdel ako zhnité mäso a plesnivý syr.“ Na chvíľu stíchla, aby znovu nadobudla duševnú rovnováhu.

„Eleanor, neviem ti povedať, či je nažive,“ začala. „Ak je nažive, tak je nechutne bohatý a zapletený do pochybných a ne-etických kšeftov. Ak je mŕtvy, a ja úprimne verím, že je, tak sa škvarí na okraji siedmeho kruhu pekla, ponorený v rieke vriacej krvi, vystavený neúprosnému ohňu a neutíchajúcemu posmechu kentaurov.“ Vtedy som pochopila, že nemá význam spýtať sa jej, či si náhodou neodložila jeho fotografiu.

4

Bola streda večer. Najvyšší čas zavolať mame. Akokoľvek som v kútiku duše dúfala, že sa jej to nepodarí, vždy sa so mnou dokázala spojiť. Povzdychla som si a vypla rádio. Budem si musieť počkať na nedeľňajšiu reprízu, aby som zistila, či jablčný mušt Eddieho Grundyho úspešne vykvasil. Prepadol ma zúfalý nával optimizmu. Čo keby som sa s ňou nemusela rozprávať? Čo keby som namiesto nej mohla zavolať komukoľvek inému?

„Prosím?“ zdvihla som slúchadlo.

„Miláčik, ahoj, to som ja. To bolo dnes ale počasie, čo?“

Nie div, že moja matka podľahla inštitucionalizácii. Vzhľadom na povahu jej činu sa to dalo očakávať, no niekedy zachádzala až príliš ďaleko, keď hovorila miestnymi prízvukmi a príležitostne pridala aj ne jeden slangový výraz typický pre oblasti, kde ju zadržovali. Predpokladám, že si tým získala priazeň spolubývajúcich a súcít nejedného dozorca. Prízvuky jej idú a bodaj by nie, je to žena mnohých tvárí. V jej prítomnosti ste museli byť neustále

v strehu. Nesmeli ste ani na chvíľu zložiť zbrane. Moja mama je obratný a neúnavný protivník. Možno to bolo odo mňa až príliš odvážne, ale začala som prvá.

„Mami, viem, že sme spolu hovorili pred týždňom, ale mne sa to zdá ako celá večnosť. Mala som veľa práce a...“

Skočila mi do reči ráznym a ostrým hlasom, ako keď krájate svadobnú tortu, a prehovorila mojím prízvukom. Ten jej hlas! Pamätala som si ho z detstva. Je ako nočná mora, ešte vždy mi nedá spať.

„Miláčik, rozumiem, čo chceš povedať,“ odsekla. Rozprávala rýchlo. „Pozri, nemám veľa času. Povedz mi, aký si mala týždeň? Čo si robila?“

Spomenula som koncert aj večierok v práci. Hotovo. Nič viac som jej neprezradila. Keď prehovorila, stuhla som od hrôzy. Ten pocit dôverne poznám. Tešila som sa, že jej vyrozprávam novinky, hodím ich k jej nohám napospas, ako poľovnícky pes hádže postrelené zvery k nohám svojho pána. Nemohla som sa zbaviť predstavy, že ich zdvihne a s rozvahou štátnika roztrhá na márne kúsky.

„Ó, koncert, to znie úžasne! Vždy som milovala hudbu. Aj tu nás občas potešia hudobným vystúpením. Niektorí obyvatelia dokonca príležitostne, z čírej radosti, zanôtia jednu či dve spievanky v spoločenskej miestnosti... a poviem ti, je to zážitok.“

Na chvíľu stíchla a na niekoho zavrčala.

„Doriti, Jodi, mám na dráte dcéru. Chceš nebudaj zistiť, čo urobím so špinou, ako si ty, ktorá ma *ukráti* o rozhovor s ňou?“ Nastalo krátke ticho. „Nie. A *zmizni*, ale okamžite.“ Odkasľala si.

„Prepáč, miláčik. To bola jedna z tých, ktoré tu nazývame fetky. Ju a jej drogovu závislé priateľky chytili v parfumerii Boots

pri krádeži voňaviek. Verila by si, že chceli čmajznúť Midnight Heat od Beyoncé?“ Opäť znížila hlas. „Nie sú to práve legendy podsvetia. Nič, čím by sa musel profesor Moriarty zaoberať.“

Vydala zo seba zvonivý spoločenský smiech, ľahký prenikavý chichot postavy ako vytrhnutej z inscenácie Noela Cowarda, ktorá si na terase husto obrastenej vistériami vychutnáva zábavnú prestrelku *bonmotov*. Pokúsila som sa nadviazať tam, kde sme prestali.

„Takže... mami, ako sa máš?“

„Výborne, zlatičko, vskutku báječne. V poslednom čase sa venujem novému ‚remeslu‘. Pár milých a dobroprajných žien ma naučilo vyšívať vankúše. Je od nich skutočne milé, že nám dobrovoľne venujú svoj čas, nemyslíš?“ Predstavila som si mamu s dlhou ostrou ihlou v ruke a hneď mi prešiel mráz po chrbte.

„Ale dosť bolo o mne,“ vyhrkla čoraz prísnejším tónom. „Chcem počuť o tebe. Aké máš plány na víkend? Pôjdeš tancovať? Máš nápadníka? Pozval ťa na rande?“

Och, aké otravné. Snažila som sa nebrať si to k srdcu. „Robím na jednom projekte.“ Počula som, ako sa zrýchlil jej dych.

„Alečo? Aký druh projektu? Je to projekt o niečom či o niekom?“

Nemohla som to vydržať. Prezradila som sa. „O niekom,“ vysúkala som zo seba.

„Ahá, takže lov sa začal? Prosím, pokračuj... som samé ucho.“

„Mami, ešte ti nemám čo povedať,“ precedila som, pozerajúc na hodinky. „Stretla som niekoho... príjemného... a chcela by som sa o ňom dozvedieť viac.“ Potrebujem si urovnať myšlienky skôr, než sa odvážim podeliť o svoj nový klenot a posunúť jej ho na schválenie. Ale kým sa tak stane, prosím, mohla by som sa vypariť?

„To je úžasné! Teším sa na pravidelné správy o tvojom projekte, Eleanor,“ odvetila veselým hlasom. „Dobre vieš, ako veľmi si prajem, aby si si našla niekoho *výnimočného*. Niekoho *primeraného*. Po tých nespočetných rozhovoroch, ktoré sme za tie roky mali: vždy som mala dojem, že ti chýba niekto, kto by bol v tvojom živote dôležitý. Som rada, že si začala hľadať... svoju polovičku. Takzvaného tajného komplica.“ Ticho sa zasmiala.

„Nie som osamelá, mami,“ protestovala som. „Samej je mi dobre. Vždy som bola sama a nikdy mi nič nechýbalo.“

„Počkať, počkať, chceš mi naozaj tvrdiť, že si bola *odjakživa* sama?“ zašepkala uštipačným tónom. Cítila som, ako mi po zátylku stekajú kvapôčky potu a vlhnú mi z nich vlasy. „Samozrejme, miláčik, máš právo veriť čomukoľvek, čo ti pomôže v noci dobre spať,“ uchechtla sa. Vedela sa baviť na vlastných vtipoch napriek tomu, že nikto iný sa v jej prítomnosti nesmial. „Vieš, že sa so mnou môžeš kedykoľvek porozprávať. O čomkoľvek. A o komkoľvek.“ Zafučala. „Vždy rada počujem tvoj hlas, zlatko... ty si to zatiaľ nevieš predstaviť, ale väzba medzi matkou a dieťaťom je... ako by som to nazvala... *nezničiteľná*. My dve sme naveky spojené. Našimi žilami prúdi rovnaká krv. Vo mne si vznikla. Tvoje *zuby*, tvoj *jazyk*, tvoj *krček maternice* vyrástli z mojich buniek, mojich génov. Ktovie, aké prekvapenia som v tebe zasiala, aké výbušniny spustila? Rakovinu prsníka? Alzheimerovu chorobu? Neostáva nič iné, než čakať. Celé dlhé mesiace si vo mne dozrievala, Eleanor. Akokoľvek sa budeš snažiť odo mňa odpútať, bude to márne, zlatičko. Takú silnú väzbu nie je možné len tak jednoducho preťať.“

„To môže a nemusí byť pravda, mami,“ oponovala som tichým hlasom. Tolká trúfalosť. Neviem, kde sa to vo mne nabralo, tá odvaha. Krv mi vrela v žilách a ruky sa mi triasli.

Hovorila, akoby ma nebola počula.

„Dobre, takže ostaneme v kontakte, áno? Pokračuj vo svojom projektíku a spojíme sa o týždeň v rovnakom čase, áno? Sme dohodnuté. Musím letieť. Páčko!“

Až keď zložila slúchadlo, zistila som, že plačem.

5

Konečne piatok. Keď som prišla do kancelárie, moji kolegovia už postávali okolo rýchlovarnej kanvice a debatovali o telenovellách. Mňa si nevšimli. Už dávno som prestala hľadať zámienky na rozhovor. Prehodila som kabát cez operadlo stoličky a zapla počítač. Po živom telefonáte s mamou som predošlú noc ani oka nezažmúrila a súrne som potrebovala povzbudzujúcu šálku čaju, skôr než sa pustím do práce. V kancelárii mám z hygienických dôvodov šálku a lyžičku uloženú v zásuvke svojho pracovného stola. Z reakcií kolegov usudzujem, že to považujú za čudácke, zatiaľ čo piť zo špinavých nádob, leda bolo umytých neznámymi rukami, sa im zdá úplne v poriadku. Pri predstave vložiť do čaju lyžičku, ktorú ani nie pred hodinou cmúľal úplne cudzí človek, sa mi zdvíhal žalúdok. Nechutné.

Stála som pri výlevke, čakala, kým zovrie voda, a snažila sa nevnímať, o čom sa rozprávajú. Pre istotu som ešte raz opláchl horúcou vodou malý čajník a nechala sa unášať príjemnými predstavami. O kom? No predsa o ňom. Skúsila som si vybaviť, čo práve robí. Píše text novej piesne? Alebo ešte spí? Ako vyzerá počas odpočinku jeho nádherná tvár?

Keď rýchlovarná kanvica vypla, ohriala som čajník a nasykala doň prvý nálev darjeelingu, neprestajne rozjímajúc nad

domnelou nádherou môjho spiaceho krásavca. Z mrákot ma prebral až detinský smiech mojich kolegov, no myslela som si, že je to len reakcia na dôkladnosť prípravy môjho nápoja. Chudáci nevedomí, uspokojia sa s vrecúškom čaju tej najnižšej kvality, hodia ho do šálky, zalejú vriacou vodou a zvyšnú chuť rozriedia ľadovým mliekom z chladničky. A napriek tomu z neznámeho dôvodu označujú za podivnú mňa. Ale prečo by som neurobila všetko, čo je v mojich silách, aby som si čo najviac vychutnala šálku svojho čaju?

Chichotanie neutíchalo a Janey si začala pohmkávať. Robila to pomerne okato a o chvíľu sa už všetci hlasno rehotali. Janey prestala pohmkávať a začala spievať. Melódia ani slová mi nič nehovorili. Už nespievala, len sa hurónsky smiala a pokračovala vo zvláštnej chôdzi dozadu.

„Ránečko, Majkl,“ vykrikol Billy smerom ku mne. „Máš pekné biele rukavice!“

Ahá, takže to bol zdroj ich zábavy. Neuveriteľné. „Mám ich pre ekzém,“ vysvetlila som pomalým a trpezlivým hlasom, ako keď hovoríte s dieťaťom. „V stredu som dostala ťažký zápal a popraskala mi pokožka na pravej ruke. Musím nosiť bavlnené rukavice, aby som sa chránila pred infekciou.“ Smiech vzápätí utíchol a všetci sa na chvíľu odmlčali. V tichosti zízali jeden na druhého ako prežívavce na poli.

Do neformálnej debaty s kolegami som sa pustila len málokedy, preto som rýchlo zvažovala, či by sa situácia nedala naplno využiť. Myslela som najmä na Bernadettino takmer pokrvné spojenie s predmetom mojej náklonnosti. Určite by to nezabralo viac než krátku chvíľu a ja by som sa dozvedela nové, užitočné informácie. Nemala som v úmysle zamotať sa do zdĺhavého

rozhovoru. Bernadette mala prenikavý, škrípavý hlas a smiech ako mláďa vrešťana, no určite to stálo za niekoľko minút môjho času. Miešala som čaj v smere hodinových ručičiek a pripravovala úvodný manéver.

„Billy, ako sa ti páčil zvyšok koncertu?“ ozvala som sa. Moja otázka ho zaskočila a na chvíľu sa odmlčal.

„Fajn,“ zahundral. Výrečný ako vždy. Nebude to ľahké.

„Boli aj ostatní speváci rovnako dobrí ako...“ predstierala som, že tuho premýšľam, „... ako Johnnie Lomond?“

„Podľa mňa boli dobrí,“ zahuhňal a pokrčil plecami. Úžasne hlbavý pohľad, neskonale jasné a popisné beletristické vyjadrovanie. Presne ako som predpokladala. Bernadette sa zapojila svojím pisklavým hlasom, neschopná odolať príležitosti upútať na seba pozornosť akýmkoľvek dostupným spôsobom.

„Poznám Johnnieho Lomonda,“ oznámila mi hrdým hlasom. „On a môj brat sú kamoši zo školy.“

„Neblázni!“ vyhrkla som a prvýkrát v živote som nemusela predstierať záujem. „Kam chodili do školy?“

Tón, akým vyslovila meno vzdelávacieho zariadenia, naznačoval, že by som ho mala zaručene poznať. Snažila som sa tváriť ohromene.

„Ešte vždy sa kamarátia?“ opýtala som sa, miešajúc čaj.

„Už ani nie. Johnnie prišiel Paulovi na svadbu, ale potom sa vydali každý inou cestou. Poznáš to – vydáš sa, máš deti a postupne stratíš kontakt so slobodnými kamoškami. Už nemáte veľa spoločného...“

Hoci som netušila, o čom hovorí, prikývla som na znak spolupatričnosti, zatiaľ čo mi po rozume behala jediná myšlienka: je slobodný, je slobodný, je slobodný.

Odniesla som šálku čaju a položila ju na stôl. Smiech sa zmenil na tiché šepotanie. Nikdy ma neprestane udivovať, aké veci považujú moji kolegovia za pútavé, zábavné či neobyčajné. Sú to síce len domnienky, no predpokladám, že osud k nim bol odmala milosrdný.

Sekretárka Janey sa zasnúbila so svojím najnovším neandertálcom a ostatní jej na poobedie pripravili prekvapenie. Do zbierky som prispela sedemdesiatimi ôsmimi pencami. V peňaženke som mala buď medenáky, alebo papierovú päťlibrovku, no určite som nemala v úmysle dať takú výstrednú sumu na nákup niečoho zbytočného pre niekoho, koho som ledva poznala. Za tie roky v práci som musela prispieť stovkami libier na rozlúčkové predmety, detské darčeky a mimoriadne oslavy narodenín a čo som kedy dostala na revanš? Moje narodeniny si nikto nevšimol.

Dotýčny, ktorý vybral spoločný zásnubný dar, nemal príliš veľa predstavivosti a uspokojil sa s vínovými pohármi a karafou rovnakého vzoru. Ak pijete vodku, žiadny z týchto doplnkov nepotrebuje. Ja napríklad používam svoj obľúbený hrnček. Kúpila som si ho pred niekoľkými rokmi v obchode dobročinné organizácie a je na ňom tvár muža vyplňajúca plochu dokonalejšie kružnice. Muž má na sebe hnedú koženú blúzu. Po dĺžke horného okraja je zvláštnym žltým písmom vytlačený názov *Top Gear*. Nehovorím, že tomu rozumiem, ale zmestí sa doň želaný objem vodky, takže predídem nutnosti príliš často doň dolievať.

Janey s úškrnom vyhlásila, že chce mať svadbu tesne po zásnubách, čo znamenalo, že vzápätí sa začne nevyhnutná zbierka na svadobný dar. Zo všetkých povinných finančných príspevkov ma konkrétne tento hnevá najviac. Predstavte si to

takto: v luxusnom obchodnom dome John Lewis sa prechádzajú dvaja ľudia a vyberajú prepychové predmety, ktoré im ich blízki zaplatia. Nevieť to pomenovať inými slovami než nehanebná drzosť. Veci ako tanieri, misky a príbory. Zamýšľam sa nad tým, ako jedávali doteraz. Mali vo zvyku ládovať jedlo rukami zo škatule rovno do úst? Nedokážem pochopiť, ako môže právny úkon potvrdzujúci vzťah medzi dvoma ľudskými bytosťami vyústiť do povinnosti kamarátov, rodinných príslušníkov a kolegov zložiť sa na vybavenie nevyhnutné na riadne fungovanie ich mlado-manželskej kuchyne.

Nikdy som nebola na svadobnom obrade. Pred pár rokmi Loretta pozvala všetkých z práce vrátane mňa na svoju večernú slávnosť. Usporiadala ju v nevkusnom hoteli neďaleko letiska a my sme si objednali minibus, aby nás tam odviezol. Nielenže som prispela na usporiadanie večierka, ešte som si zaplatila aj cestu tam a naspäť. Ba čo viac, skoro som vybuchla od zlosti, keď mi čašník oznámil, že hostia si nápoje platia zo svojho. Priznávam, v organizovaní zábavných podujatí sa nevyznám, ale jedno viem určite: hostiteľ je zodpovedný zabezpečiť dostatok pijatiky. Hovorím o základnom kameni pohostinstva, ktorý je vo všetkých spoločenstvách a kultúrach totožný a ktorý sa od počiatku ľudstva jakživ nezmenil. Na večierku som pila vodu z vodovodu. Len zriedkakedy pijem alkohol na verejnosti. Pijatiku si naozaj vychutnám jedine sama, v súkromí svojho domova. Neskôr podávali aspoň čaj a kávu zadarmo s dielikom nechutného múčnika a z neznámeho dôvodu s kúštičkom vianočnej torty. Potom sa večierok premenil na diskotéku a otrasní ľudia tancovali otrasným spôsobom na otrasnú hudbu. Sedela som osamote a nik ma nevyzval do tanca, čo mi ani trochu neprekážalo.

Ostatní hostia sa náramne zabávali alebo to dôveryhodne predstierali. Opití a s červenými lícami sa potácali po parkete. Ich topánky vyzerali nepohodlne a jeden druhému vyblakovali slová piesní priamo do tváre. Už nikdy nevzkročím na podobný večierok. Ani zďaleka to nestálo za jednu šálku čaju a zákusok. No napriek tomu som neodišla naprázdno. Do nákupnej kabely sa mi podarilo prepašovať tucet mäsových taštičiek. Napokon nestáli za veľa a na overenú klasiku z pekárne Greggs sa nechytali.

Ihneď po skončení zásnubnej oslavy som si obliekla kabát a vypla počítač. Nemohla som sa dočkať príchodu domov, kde na mňa čakala moja osobná brána do sveta internetu. Som presvedčená, že s hrstkou nových skutočností, ktoré som od Bernadette vymámila, sa mi podarí poľahky vysnoriť dôkazy o jeho školskej minulosti. Keby som natrafila na triednu fotografiu, to by bol úlovok! Chcela by som vedieť, či bol krásny už v detstve, alebo sa z neho vyklul nádherný motýľ až v pomerne neskorom štádiu. Môj vnútorný hlas mi našepkával, že sa už nádherný narodil. Určite vyhral aj kopu ocenení! Nepochybne za hudbu a pravdepodobne aj za literatúru. Písal predsa také nádherné texty piesní. Tak či onak, vyzeral ako niekto, kto vždy stojí na stupni víťazov.

Odchody z kancelárie si plánujem tak, aby som sa na ceste z práce nemusela s nikým dať do reči, inak by som bola nútená odpovedať na milión otázok. Čo robíš večer? Čo plánuješ na víkend? Kam pôjdeš na dovolenku? Nikdy nepochopím, prečo sa ostatní tak živo zaujímajú o môj súkromný život. Načasovanie bolo bezchybné, no vo chvíli, keď som sa pripravovala preniesť nákupnú kabelu cez prah vstupných dverí, tie sa z opačnej strany otvorili a očividne ich tam niekto držal, aby som mohla bezpečne

prejsť. Hneď ako som to uvidela, zvrtila som sa na podpätku a kráčala smerom naspäť.

„Eleanor, si v poriadku?“ opýtal sa muž so zhovievavým úsmevom na tvári a ja som predstierala, že z rukáva rozmotávam šnúrkvy vlnených palčiakov. Napriek tomu, že mi boli v súčasnej miernej klíme nanič, nosila som ich pre prípad, ak by nastala náhla zmena ročného obdobia.

„Áno,“ odvetila som. A keďže som dobre vychovaná, nakoniec som ešte dodala: „Ďakujem, Raymond.“

„Niet zač.“

Nahnevalo ma, že vykročil rovnakým smerom.

„Kam ideš?“ opýtal sa. Bradou som naznačila neurčitý smer k neďalekému kopcu.

„Aj ja,“ vychrlil zo seba.

Zohla som sa a predstierala, že si naprávam suchý zips na topánke. Robila som to najpomalšie, ako to bolo možné, tajne dúfajúc, že pochopí moju narážku. Keď som sa konečne postavila, ešte vždy stál pri mne a mával tými svojimi ovisnutými rukami. Mal na sebe trojštvrťový vlnený kabát. Vlnený kabát! Nie je to náhodou materiál vyhradený pre deti a malé medvedíky? Kráčali sme dolu svahom. Po chvíľke vytiahol škatuľku cigariet a ponúkol ma. S hnusom som sa odtiahla.

„Fajčenie je nechutné,“ vyblafla som, no on si neochvejne zapálil.

„Prepáč,“ zahuhňal. „Viem, je to odporný zvyk.“

„To teda je,“ pritakala som. „Zomrieš skôr, než by si zomrel, keby si nefajčil, a pravdepodobne na rakovinu alebo zástavu srdca. Možno si ešte pár rokov nebudeš všímať zmeny na srdci a pľúcach, ale určite ich začneš onedlho pozorovať v ústach.“

Paradentóza a vypadávanie zubov! Už teraz máš bledú a predčasne zvráskavenú pokožku tuhého fajčiara. Cigarety obsahujú kyanid a amoniak. Naozaj chceš svoje telo dobrovoľne vystavovať vplyvom toxických látok?“

„Na to, že nefajčíš, vieš o cigách akosi veľa,“ zahuhlal a cez tenké pery vyfúkol kúdol karcinogénneho dymu.

„Kedysi som o fajčení uvažovala,“ priznala som sa, „ale po svedomitom naštudovaní jednotlivých zložiek tejto činnosti som zistila, že fajčenie v konečnom dôsledku nie je zmysluplným a hodnotným koníčkom. Navyše by pre mňa bolo finančne neúnosné.“

„Tak je,“ pritakal, „nie je to najlacnejší špás.“ Nastalo ticho. „Ktorým smerom ideš?“ opýtal sa.

Zvažovala som odpoveď. Ponáhľala som sa domov na vzrušujúce stretnutie. Schôdzka so živou osobou v mojom byte bola natoľko ojedinelá, že som kvôli nej potrebovala nutne a urýchlene skrátiť tento zdĺhavý a neplánovaný rozhovor. Musím si vybrať cestu, ktorou Raymond určite nepôjde. Ale ktorú? Pred nami sa objavil pedikérsky salón a ja som dostala nápad.

„Idem sem,“ zvolala som, ukazujúc cez cestu na salón. Nechápavo na mňa pozrel. „Mám pľuzgiere,“ pokúsila som sa improvizovať. Pohľadom sklzol na moje topánky.

„To mi je ľúto, Eleanor,“ povedal úprimne. „Aj moja mama s nimi bojuje. Trpí neznesiteľnými bolesťami nôh.“

Keď sme prišli k priechodu pre chodcov, Raymond konečne stíchol. Pozorovala som starého muža na opačnej strane ulice, ako sa pomaly šuchce po chodníku. Bol nízky a strnulý a zaujal ma paradajkovočerveným svetlom, ktorý vykúkal spod sivých a vyblednutých farieb typicky stareckého oblečenia. Starý muž sa takmer ako v spomalenom filme začal rýchlo a nekontrolovateľne

triasť, potácal sa zo strany na stranu a preplnené tašky v jeho rukách z neho spravili ľudské kyvadlo.

„Opitý za bieleho dňa,“ pošepkala som polohlasne. Raymond otvoril ústa v snahe niečo povedať, ale vtom sa starký zapotácal, zvalil sa dozadu a ostal nehybne ležať. Nákup sa rozsypal okolo neho a po ceste sa kotúlali karamelové tyčinky a rodinné balenie slaniny.

„Doriti,“ zvolal Raymond, udierajúc do tlačidla na priechode pre chodcov.

„Nechaj ho,“ radila som mu. „Je opitý. Určite je v poriadku.“

Raymond na mňa neveriacky zísal. „Je starý, Eleanor. Iste si poriadne udrhel hlavu,“ vysvetľoval.

Cítila som sa zle. Koniec koncov, aj alkoholici si zaslúžia našu pomoc. No napriek tomu si myslím, že by urobili najlepšie, ak by sa opili doma a nespôsobovali okoloidúcim zbytočné problémy. Ale nie každý je natoľko citlivý a ohľaduplný ako ja.

Konečne naskočil zelený panáčik. Raymond vyštartoval a v behu odhodil cigaretu do kanála. Ani v urgentných situáciách nie je nutné správať sa nevychované, pomyslela som si a kráčala za ním pomalším tempom. Keď som dorazila na druhú stranu, Raymond už kľáčal pri starcovi a na krku mu nahmatával pulz. Hlasno a zreteľne mu rozprával číre nezmysly ako *Haló, pane, ste v poriadku?* a *Pane, počujete ma?* Starý pán neodpovedal. Naklonila som sa k nemu a pričuchla.

„Nie je opitý,“ vyhodnotila som. „Ak by bol tak na mol, a preto spadol a stratil vedomie, citelne by z neho tiahlo.“ Raymond mu začal rozopínať košeľu.

„Volaj sanitku, Eleanor,“ prikázal.

„Nemám telefón,“ vysvetlila som. „Aj keď, myslím si, že by som sa na jeho kúpu dala nahovoriť v prípade, že by mi niekto

podrobne vysvetlil všetky jeho výhody.“ Raymond sa prehrabal vo vreckách vlneného kabáta a hodil mi do ruky svoj mobil.

„Pohni si,“ hučal, „starký je už skoro tuhý.“

Vytočila som číslo záchrannej služby a vtom sa vynorila dávna spomienka. Nemohla som to urobiť. Jednoducho by som nedokázala opäť čeliť tomu monotónnemu hlasu opakujúcemu *Ktorú službu si prajete?* a potom čakať na zvuk blížiacich sa sirén. Dotkla som sa jaziev na svojej tvári a hodila mobil naspäť Raymondovi.

„Ty tam zavolaj,“ vyprskla som. „Ja sa o neho postarám.“ Raymond zasyčal niekoľko nadávok a vstal.

„Prihováraj sa mu, ale nehýb ním,“ prikázal. Vyzliekla som si kabát a starca ním zakryla.

„Dobrý deň,“ začala som, „volám sa Eleanor Olifantová.“ „Neprestávaj,“ nabádal ma Raymond a ja som mala v úmysle robiť presne to, čo mi prikázal.

„Musím vám pochváliť sveter,“ nadhodila som. „Vskutku nezvyčajná farba vlneného odevu. Nazvali by ste ju rumelkovou? Alebo nebodaj karmínovou? Ak mám byť úprimná, ja by som si takýto odtieň sama nevybrala, ale napriek všetkým očakávaniam musím povedať, že vám skutočne sadne. Biele vlasy a červený sveter, ste ako dedo Mráz. Ten sveter vám niekto daroval, však? Vyzerá mäkký a drahý. Také pekné oblečenie si väčšinou človek sám nekúpi. Ale možno sa mýlim a vy máte vo zvyku kupovať si nádherné veci aj sám pre seba. Viem, že niektorí ľudia to robia. Sú takí, ktorí si doprajú len to najkrajšie a najkvalitnejšie. Nechápť to zle, ale súdiac podľa zvyšku vášho oblečenia a obsahu vašich nákupných tašiek je nepravdepodobné, že patríte k tejto pôžitkárskej skupine ľudí.“

Pozbierala som odvahu a trikrát sa zhlboka nadýchla. Potom som sa k starcovi pomaly natiahla a položila dľaň na jeho ruku. Držala som ju v jemnom zovretí tak dlho, ako to bolo možné.

„Pán Gibbons už volá sanitku,“ šeptala som mu, „nemusíte sa obávať, už tu nezostanete dlho ležať. Nemajte žiadne obavy. V našej krajine je zdravotníctvo bezplatné a všeobecne považované za jedno z najlepších na svete. Usmialo sa na vás šťastie. Chcem tým povedať, prihliaďnuc na súčasnú politickú a ekonomickú situáciu, môžete byť rád, že ste nepadli a neudreli si hlavu napríklad v novovzniknutom štáte Juhosudánskej republiky. Budte vďačný prozreteľnosti, že sa to stalo tu v Glasgowe... ak prepáčite slovnú hračku, v iných krajinách by človek odpadol skôr od šťastia, ak by mal prístup k takému kvalitnému zdravotníctvu.“

Raymond ukončil hovor a pribehol späť. „Ako je na tom?“ zisťoval. „Prebral sa?“

„Nie,“ odpovedala som vecne, „ale robila som presne to, čo si mi prikázal, a celý čas som sa mu prihovárala.“

Raymond zvihol starcovu druhú ruku. „Nešťastník jeden,“ lamentoval.

Prikývla som. Na počudovanie som pocítila niečo, čo by som nazvala znepokojením alebo obavou nad zdravotným stavom neznámeho pána. Mierne som sa zaklonila a narazila na čosi veľké a oblé. Bola to nadmerná umelohmotná fľaša sladkej pomarančovej limonády. Postavila som sa, pretiahla si údy a začala zbierať roztrúsený nákup, ktorý som ukladala späť do tašiek. Keďže jedna z nich bola roztrhnutá, vytiahla som z nákupnej kabely svoju najobľúbenejšiu plátennú Tesco tašku s levíkmi. Všetky potraviny som pozbierala a položila starému pánovi k nohám. Raymond sa na mňa usmial.

Hneď ako zaznel zvuk sirén, Raymond mi podal môj kabát. Sanitka zastavila a vyskočili z nej dvaja chlapi. Zachytila som časť ich rozhovoru a prekvapila ma neohrabanosť ich vyjadrovania. Myslela som, že sa budú správať ako páni doktori.

„Takže,“ začal ten starší z nich, „čo to tu máme? Starký sa nám tu natiahol, čo?“

Kým Raymond vysvetľoval, čo sa stalo, ja som pozorovala toho druhého. Skláňal sa nad starým pánom, meral mu pulz, svietil mu malou baterkou do očí a zľahka s ním triasol. Obrátil sa na kolegu.

„Rýchlo, musíme ísť,“ zvolal.

Prekvapujúco rýchlo, aj keď trochu drsne ho nadvihli, pripevnili na nosidlá a mladší záchranár ho zavinul do teplej vlnenej deky.

„Ladí mu so svetrom,“ podotkla som, ale ani jeden nevenoval pozornosť mojej poznámke.

„Kto ide s ním?“ opýtal sa ten starší. „Vzadu máme miesto len pre jedného.“

S Raymondom sme si vymenili pohľady. Rýchlo som sa pozrela na hodinky. O polhodinu príde hosť k *Olifantovej*.

„Ja pôjdem, Eleanor,“ ponúkol sa. „Ty bež na pedikúru.“

Prikývla som. Raymond naskočil do auta a sadol si vedľa starčeka a zdravotníka, ktorý pripájal infúzie a zapínal monitory. Zdvihla som nákupné tašky a podávala ich Raymondovi.

„Hej, vy dvaja,“ ozval sa zdravotník mierne podráždeným hlasom, „toto nie je donáškové auto. Nerobíme rozvoz potravín.“

Raymond telefonoval a podľa všetkého vysvetľoval matke, že sa omešká. Potom vypol mobil.

„Eleanor, mohla by si mi neskôr zavolať a starkému nákupe za-niesť domov?“ Zvážila som to a prikývla. Potom som ho pozorovala,

ako prehľadáva vrecká a vyberá z nich pero. Zdrapil ma za ruku. Zalapala som po dychu, urobila krok bokom a vystrašene si schovala ruku za chrbát.

„Chcem ti dať svoje číslo,“ vysvetlil.

Z nákupnej kabely som vybrala maličký notes a ten som mu podala. Raymond v ňom zaplnil celú stranu modrými čarbanicami, s ledva čitateľným menom navrchu a množstvom detsky načmáraných čísiel pod ním.

„Skús zavolať tak o hodinu,“ navrhol. „Hádam už budeš s pluzgiermi hotová.“

6

Prišla som domov a len tak-tak si vyzliekla kabát, keď zazvonil zvonček o desať minút skôr, než som očakávala. Snaží sa ma nachytať? Pomaly som pootvorila dvere na dĺžku retiazky. Nebola to tá, ktorú som očakávala, ale usmievala sa rovnako.

„Eleanor Olifantová? June Mullenová, úrad sociálnych vecí a rodiny,“ predstavila sa a urobila krok vpred k pootvoreným dverám.

„Očakávala som Heather,“ namietala som.

„Heather je bohužiaľ chorá. Nevie, kedy sa vráti. Ja som prevzala jej prípady.“

Vyžiadala som si od nej preukaz totožnosti. Opatrnosti nie je nikdy dosť. Ticho si povzdychla a začala sa prehrabávať v kabelke. Bola vysoká, oblečená v čiernom nohavicovom kostýme a bielej košeli. Keď sklonila hlavu, všimla som si biely pásik na mieste, kde sa jej rozchádzali tmavé, nakrátko ostrihané vlasy. Napokon zdvihla hlavu a podala mi preukaz s obrovským úradným